

Legea și harul – Prelegeri la epistola către Galateni

Galateni 2

Apostolul se referă încă la istoria lui personală, deoarece ea oferă dovada cea mai puternică că nicidecum el nu privea Legea ca mijloc pentru îndreptățirea lui.

„Apoi, după paisprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim cu Barnaba, luându-l cu mine și pe Tit. Și m-am suit potrivit unei descoperiri și le-am prezentat Evanghelia pe care o predic printre națiuni, dar în special celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar” (Galateni 2.1-2).

În descrierea pe scurt și generală a istoriei lui Pavel după convertirea lui, în cartea Faptele Apostolilor Tit nu este amintit ca însoțitor al apostolului, în timp ce Barnaba este numit ca acela care l-a prezentat celorlalți apostoli și „le-a istorisit cum pe drum Îl văzuse pe Domnul” (Faptele Apostolilor 9.26-28). Apostolul s-a suit „*urmărire unei descoperiri*”. Pentru el venise acum timpul lui Dumnezeu, ca să meargă acolo. Dacă el s-ar fi dus imediat după convertirea lui, s-ar fi putut reproșa, că el s-a dus acolo ca să primească autoritate de la aceia care „*erau apostoli înainte [de el]*” (Galateni 1.17). Dumnezeu are cu slujitorii Lui nu numai căile Lui, ci în mâna Lui stau timpurile noastre (Psalm 31.15). Ceea ce la un anumit moment poate fi corect și potrivit, în alt moment ar putea fi nepotrivit. Pavel s-a dus cu încredere la Ierusalim, deoarece el a mers sub directă călăuzire divină. El s-a dus ca unul care era la fel ca aceia care erau apostoli înainte de el, și nu ca să primească ceva de la ei, în afară de legătura cordială, pe care el o prețuia foarte mult, ci ca să le prezinte Evanghelia pe care a primit-o „*prin descoperire*” și pe care o predica printre națiuni, pentru ca să nu fie dată nici cea mai mică impresie că existau două Evanghelii și prin aceasta lucrarea lui ar fi în zadar. Când Dumnezeu dă învățătură, și prin învățătura Lui conduce pe un păcătos la Isus, El nu are nevoie de confirmarea prin altcineva. „Cine a primit mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevărat” (Ioan 3.33). După ce el însuși a fost învățat prin Duhul Sfânt Însuși că el este stricat și pierdut și singura lui scăpare este în Isus, el are mărturia în sine însuși. El găsește a-tot-suficiența lucrării lui Hristos cu privire la starea lui de păcătos și nu are nevoie de confirmare din partea altora.

„(dar nici Tit, care era împreună cu mine, fiind grec, n-a fost obligat să se circumcidă) și aceasta din cauza fraților falși introduși pe ascuns, care veniseră pe furiș să iscodească libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne aducă în robie, cărora nici măcar pentru un ceas nu le-am cedat prin supunere, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” (Galateni 2.3-5)

Nu la întâmplare Tit l-a însoțit pe Pavel la Ierusalim, ci conform indicației lui Dumnezeu. El a fost luat ca să dea o dovadă convingătoare pentru faptul că pentru mântuire nu trebuie adăugat nimic credinței în Hristos Isus. Apostolul s-a împotrivit ca Tit să fie circumcis, în timp ce el a permis circumciderea lui Timotei (Faptele Apostolilor 16.13). Cazurile acestor două persoane par să fie asemănătoare, însă comportarea apostolului cu privire la ele este foarte diferită. În această diferență de acționare se arată un principiu a cărui nerespectare a

devenit o sursă îngrozitoare de sciziuni în cadrul Adunării lui Dumnezeu: „Circumcizia nu este nimic și necircumcizia nu este nimic” (1 Corinteni 7.19). Chestiunea în sine nu are importanță – însă din momentul în care se încearcă să fie *impusă*, trebuie respinsă cu hotărâre, pentru ca libertatea Evangheliei să nu fie atinsă sau conștiința față de Dumnezeu să fie lezată. În cazul de față erau „*frați falși*”, nu erau iudei necredincioși, care încercau să impună circumcizia și astfel să iudaizeze Evanghelia. Starea actuală a creștinătății, de când ochiul plin de râvnă al apostolului, care a revelat aici distrugerea acestui principiu adevărat și înlăturarea autorității directe a lui Dumnezeu, ca să împiedice această încercare, revelează deplin succesul fraților falși în această privință. Chiar și în țara¹ aceasta a fost lezat acest principiu cu 200 de ani în urmă, care a fărâmițat Adunarea în diferite denominațiuni.

Pavel s-a împotrivit fraților falși, deoarece „*adevărul Evangheliei*” era periclitat. Dacă el ar fi cedat, atunci s-ar fi deschis drumul pentru o condiție după alta, până când sârmanul credincios ajunge să privească Evanghelia libertății ca pe un jug greu. Ca să evite împotrivire inutilă din partea iudeilor, Pavel l-a circumcis pe Timotei. Însă pentru a păstra libertatea Evangheliei, el s-a împotrivit insistent ostelenilor „*fraților falși*”, de a circumcide pe Tit. Așa cum scrie Petru, că erau „falși profeți în popor” (2 Petru 2.1), la fel vor fi între voi și învățători falși. Sunt „învățători falși”, care au răstălmăcit Evanghelia și „frați falși”, care se strecoară printre ei, care au adus lucruri în numele creștinismului, care în efect final întunecă Evanghelia harului lui Dumnezeu. Dacă sunt încercări de a se introduce lucruri pentru mântuire sau ca și condiție pentru părtășie, atunci trebuie să se facă împotrivire, pentru ca autoritatea omului să nu anuleze autoritatea lui Hristos: dimpotrivă, cedarea îngăduitoare în chestiuni referitoare la libertatea noastră proprie este o parte a acelei libertăți cu care Hristos ne-a făcut liberi (1 Corinteni 8.13).

În zilele apostolului erau *frați falși*. Ce trebuie să fie astăzi? Atunci era o excepție să găsești între oaspeți pe cineva care nu purta haina de nuntă. Neghina și grâul au crescut împreună, și ele sunt așa de asemănătoare, că numai un ochi exersat poate recunoaște exact diferența. Lumea a devenit un câmp mare de neghină. Frați falși domină, oameni, care nu sunt sinceri față de Domnul Isus, cu toate că poartă numele Său. În zilele apostolului astfel de frați falși recunoșteau încă, că Isus era Mesia, dar ei Îl cunoșteau într-un mod carnal și sfințeau iudaismul prin Numele Lui. Astăzi ei au templul lor, preoții lor, jertfele și darurile lor, care toate au tendința de a submina adevărul Evangheliei și să îndepărteze pe credincioși de la siguranța în Hristos, împotriva căreia nici măcar puterile iadului nu pot birui. Această învățătură mult lăudată este respingătoare, căci dacă răscumpărarea este sigură, ea trebuie să fie independentă de om și să fie dependentă numai de Dumnezeu. Siguranța este proprietatea credinciosului în Domnul Isus – este siguranța lui Dumnezeu, nu a noastră.

„Dar de la cei care erau considerați ca fiind ceva (orice ar fi putut fi ei, pentru mine nu este deosebite: Dumnezeu nu are în vedere fața omului), mie sigur cei considerați a fi ceva nu mi-au comunicat nimic în plus; ci, dimpotrivă, după ce au văzut că mie mi-a fost încredințată Evanghelia necircumciziei, după cum lui Petru cea a circumciziei (pentru că Cel care a lucrat în Petru pentru apostolia circumciziei a lucrat și în mine față de națiuni)

¹ Remarca redacției: Anglia, patria autorului.

și după ce au cunoscut harul care mi-a fost dat mie, Iacov și Chifa și Ioan, cei considerați a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă a comuniunii, ca noi să mergem la națiuni, iar ei la circumcizie; numai să ne amintim de săraci, ceea ce m-am și străduit să fac. (Galateni 2.6-10)

„Dumnezeu nu are în vedere fața omului” – un cuvânt aspru. Cine îl poate auzi? Petru a trebuit să învețe aceasta prin descoperire directă din cer (vezi Faptele Apostolilor 10). Pavel a învățat prin aceea, că s-a împotrivit țepușei în carne, până când a fost biruit de harul lui Dumnezeu. Și noi trebuie să învățăm aceeași lecție sub mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are în vedere aptitudinile personale sau ceea ce facem noi, nu ține seama de caracterul public, ci de ceea ce harul Său face din fiecare care este în Hristos, pe care El îl dă fiecăruia în voia Sa suverană. „Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer” (Ioan 9.27). Nimic nu ar mai putea fi adăugat la aceasta.

Pavel a primit o misiune direct din cer, și oricât de mare ar fi fost bucuria lui Petru, Iacov și Ioan să recunoască harul și darul Domnului Isus Hristos față de acest vas ales al îndurării, totuși ei nu au îndrăznit să mai adauge ceva sau să se interpună între Stăpân și slujitorul Său. Lasă-l pe om să aibă toate privilegiile pe care autoritatea omenească le poate atribui, dar dacă el nu a primit nici un har și nici o aptitudine de la Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei Sale, el nu poate fi recunoscut ca slujitor al lui Hristos. El nu poate vesti ceea ce el însuși nu cunoaște. „Toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării” (2 Corinteni 5.18). Aceia, care erau apostoli înainte de Pavel, au recunoscut cu plăcere și bucuroși că același Dumnezeu, care a lucrat cu așa putere în slujba lui Petru printre iudei, a lucrat acum la fel de puternic în slujba lui Pavel între națiuni; și aceia, care erau văzuți ca stâlpi, au acordat cu bucurie lui Pavel și Barnaba dreptul părtaşiei. Prin aceasta ei au mărturisit că ei slujesc unui Stăpân comun, chiar dacă o fac în domenii diferite – ei erau împreună-lucrători la clădirea lui Dumnezeu, împreună-lucrători pe ogorul lui Dumnezeu. Lui, care la convertirea sa a învățat că Hristos și Adunarea Lui erau una, nu îi era nimic mai prețios decât prezentarea realizării practice a acestei unități în părțasia fericită a credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni. Și de aceea apostolul națiunilor a văzut ca parte a funcției sale, să fie împreună cu alții aducătorul unei donații din partea credincioșilor păgâni mai bogați pentru sfinții săraci din Ierusalim.

„Dar, când a venit Chifa la Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat. Pentru că, mai înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca împreună cu națiunile; dar, când au venit aceștia, el se retrăgea și se separa, temându-se de cei din circumcizie. Și împreună cu el s-au prefăcut și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras de prefăcătoria lor.” (Galateni 2.11-13)

Adevărul Evangheliei era periclitat nu numai prin „frații falși”, care voiau să submineze autoritatea ei, ci și prin comportarea acestui apostol, căruia i s-a descoperit clar că el nu ar trebui să considere un iudeu mai curat decât un păgân. Dacă Dumnezeu este Acela care curăță, și sângele lui Isus este izvorul deschis pentru păcat și necurăție, atunci toți aceia care sunt spălați în el sunt la fel de curați înaintea lui Dumnezeu. Umblarea lui Petru în situația descrisă aici nu era loială adevărului Evangheliei. Pavel i s-a împotrivit direct, căci el era

vinovat în privința aceasta. Luarea în considerare a persoanelor precum și religia bogată în tradiții au oferit ocazie slăbiciunii caracteristice lui Petru să se arate. El a arătat în legătura liberă cu credincioșii dintre păgâni cât de total el a recunoscut, că Dumnezeu nu are în vedere fața omului, și că el nu trebuia să considere necurat ceea ce Dumnezeu a declarat curat. Însă când au venit unii frați din Ierusalim, cu gândurile lor pline de privilegiile iudaice, Petru a trebuit din pricina părtașiei ori să întoarcă spatele păgânilor ori să se dea mulțumit să suporte disprețul lor, unindu-se în continuare cu păgânii. Avraam a avut nevoie de 25 de ani ca să descopere uneltirile necredinței care era în inima lui (Geneza 20).

Și Petru avea nevoie de multă educație, care să-i arate în ce constau pericolele lui. Așa este și la noi toți. „Frica de om întinde o cursă” (Proverbe 29.25), și aceia care au mărturisit cu credincioșie pe Hristos într-o societate, L-au tăgăduit în altă societate de teama oamenilor. Acest adevăr mare, „Nu puteți sluji la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6.24), este arătat evident în zilele noastre prin incompatibilitatea morală a adevărului Evangheliei și religia tradițională. Sunt mulți care cred sincer în inima lor în adevărul Evangheliei și totuși le este teamă, asemenea lui Barnaba, să mărturisească, deoarece se tem de oameni. Realmente harul pune pe om la pământ. Harul pornește de la faptul că nu este nici o diferență, pentru că toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu. De asemenea înaintea lui Dumnezeu nu este nici o diferență între aceia care prin harul Său prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, au fost pe deplin justificați. Cât de mulți sunt aceia care se îngrozesc de prefăcătorie, însă pe de altă parte se încurcă în ea, prin aceea că simulează a fi cineva, ceea ce nu sunt, și prin aceasta nu recunosc ce a făcut harul lui Dumnezeu din ei potrivit cu adevărul Evangheliei. Prefăcătoria lui Barnaba era de această natură, „un om bun și plin de Duh Sfânt și de credință” (Faptele Apostolilor 11.24). Niciunul dintre noi nu ar trebui la citirea acestor întâmplări să gândească, că el este imun la astfel de eșecuri; mai bine să luăm la inimă cuvântul: „Cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă” (1 Corinteni 10.12).

„Iar când am văzut că ei nu umblă drept, după adevărul Evangheliei, i-am spus lui Chifa înaintea tuturor: «Dacă tu, iudeu fiind, trăiești ca națiunile și nu ca iudeii, de ce obligi națiunile să se iudaizeze?» Noi, din fire, suntem iudei, și nu păcătoși dintre națiuni, dar, știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim îndreptățiți din credința în Hristos, și nu din faptele legii; pentru că din faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit. Dacă însă, căutând să fim îndreptățiți în Hristos, am fost găsiți și noi înșine păcătoși, este oare Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum! Pentru că, dacă zidesc din nou ceea ce am dărâmat, mă dovedesc pe mine însumi călcător de lege.” (Galateni 2.14-18).

S-ar putea să ne pară foarte ciudat, că servirea mesei împreună cu anumite persoane poate leza adevărul Evangheliei. Însă principiile cele mai importante stau deseori în legătură cu acțiuni aparent foarte neînsemnate. Așa era și aici. A spălat sângele lui Isus pe credincioșii dintre națiuni cu o curățire pe care au prefigurat-o toate ritualurile iudaice, dar care nu puteau s-o realizeze? Le-a acordat Dumnezeu lor o dreptate la a cărei măreție nu putea să se ridice dreptatea dată prin Lege? Atunci evitarea relației cu acești păgâni pe baza necurăției ceremoniale, ca să fie pe placul iudeilor, era realmente o subminare a adevărului Evangheliei. Însă apostolul redă aici ceea ce era obligat să facă prin harul lui Dumnezeu atât Petru cât și el

însuși, ca să arate falsitatea comportării de atunci a lui Petru: „*Noi, din fire, suntem iudei, și nu păcătoși dintre națiuni.*” Și acesta este un cuvânt aspru. Nimeni nu este din fire un creștin. S-ar putea ca el să fie născut într-o casă părintească creștină, să crească primind o educație creștină și să respecte cu strictețe rânduielile creștine. Dar dacă el nu este născut din Dumnezeu, toate aceste privilegii exterioare îi par fără valoare. Acesta este chestiunea adevărată: cât de puțini se întreabă: Sunt eu creștin?

Deci iudeul avea privilegii naturale, moștenite. El era născut ca iudeu, și iudeii erau „copii ai Împărăției”, „copii ai profeților” și „copii ai legământului”; însă ei erau lepădați. De aceea un iudeu din fire avea o anumită poziție privilegiată față de păgânul din fire. Păgânul era un străin pentru poporul Israel. El este denumit numai ca un „păcătos dintre națiuni”. Cât de greu este să ne ocupăm locul nostru ca aceia care nu pot avea nici o pretenție de la Dumnezeu și să se închine cu bucurie, pentru că Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși. Însă argumentul apostolului este foarte convingător: „Noi, copiii Împărăției și ai profeților, am fost constrânși să ne sprijinim pe Hristos, pentru ca prin credința în Hristos să devenim îndreptățiți, și nu prin faptele Legii; căci prin faptele Legii nici o faptură nu poate fi îndreptățită” (compară cu Galateni 2.16). Nici o faptură – aceasta este o expresie foarte ușor de înțeles, și ea poate fi privită din punct de vedere moral, intelectual sau religios. Exemplul demonstrativ mereu citat este iudeul religios, care este constrâns sub Legea lui Dumnezeu să caute eliberarea de ea prin credința în Hristos.

Petru prezintă în conciliul memorabil exact aceeași înlănțuire de argumente ca și Pavel aici: „Noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus, în același fel ca și ei [păcătoșii dintre națiuni]” (Faptele Apostolilor 15.11). Petru a acționat în Antiohia ca și cum națiunile ar fi trebuit mântuite prin iudaizare. Mărturia lui în Ierusalim era, că iudeii și păgânii stau pe aceeași treaptă. Atât Petru cât și Pavel trebuie condamnați ca și contravenienți, dacă ei după vestirea credinței în Hristos, deoarece Legea nu poate îndreptății, reasează din nou Legea ca mijloc de îndreptățire. Dacă Legea ar fi putut îndreptății, atunci ei trebuie să se fi înșelat la început, când au propovăduit că numai Hristos îndreptățește. Dacă Hristos nu ar fi făcut tot ce era necesar ca să se îndepărteze păcatul și să aducă dreptatea veșnică, așa că credinciosul poate păși cu îndrăzneală sfântă în prezența lui Dumnezeu, ce a făcut El atunci? Îndrăznim noi să impunem Legea ca și completare la Hristos, și în felul acesta să îndepărtăm ceva din gloria lui Hristos, care este singura răscumpărare a lui Dumnezeu? Vorbirea apostolului este foarte severă; însă tocmai aceasta este înclinarea inimilor noastre a tuturor. Ne cuprind fiori la gândul să facem pe Hristos slujitor al păcatului – însă tocmai aceasta facem noi, dacă reclădim din nou cele de la care am scăpat, și anume Legea, ca prin aceasta să fim salvați sau să avem ajutor de la ea. Dacă facem aceasta devenim contravenienți; căci atunci noi niciodată nu ar fi trebuit s-o părăsim. Harul și Legea, ca bază a răscumpărării noastre, nu pot conviețui împreună – bazarea pe una trebuie să însemne excluderea celeilalte.

„Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.” (Galateni 2.19-21)

Apostolul schimbă în acest pasaj, exact ca și în capitolul 7 din epistola către Romani, vorbirea de la „noi” în „eu”. Această schimbare nu este lipsită de importanță. Cel mai mare cunoscător al Legii a fost învățat prin mâna tare a lui Dumnezeu, că Legea nu putea face nimic altceva pentru el decât să-l omoare. În timpul acestei perioade unice și puțin ciudate din viața apostolului, când el „fără vedere trei zile n-a mâncat și nici n-a băut” (Faptele Apostolilor 9.9), când a fost convins prin gloria lui Isus, dar încă nu a primit iertarea păcatelor în Numele Său, probabil i-a trecut pe dinainte toată viața lui de până atunci. Și ce era Legea, în care el se lăuda, și dreptatea, pe care el gândea în mod greșit că o avea în Lege, acum când el a cunoscut Legea în duhul ei – acum când „porunca” (Romani 7.9) a venit în lumina ei adevărată în conștiința lui? Era „slujba morții” (2 Corinteni 3.7). Tocmai această Lege, în care el căuta viața, l-a lovit de moarte, pe el și toate așteptările Legii, și dacă această Lege nu va fi înlăturată, el nu va putea trăi pentru Dumnezeu. Toată viața lui trecută a trăit-o pentru sine însuși. Acesta este duhul legalismului – când noi venim conștienți sub Lege, atunci trăim pentru noi înșine, și nu mai trăim pentru Dumnezeu. În adevărata învățătură a crucii învățăm lecția dublă, că toți „am fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos” (Romani 7.4); și că noi toți „am fost dezlegați de lege, fiind morți față de ceea ce ne ținea” (Romani 7.6). Legea ținea pe oameni departe de Dumnezeu, în loc să-i aducă aproape de Dumnezeu. Și ce altceva sunt astăzi întrebările referitoare la altare și preoți decât o reîntoarcere la Lege și o încercare de a opri pe păcătoși să se apropie de Dumnezeu, întemeindu-se pe presupunerea că unii ar fi aproape de Dumnezeu, iar alții nu. Toți credincioșii au fost aduși prin sângele lui Hristos la fel de aproape de Dumnezeu. În privința aceasta nu este nici o diferență între Pavel și cei mai neștiutori din discipolii lui.

Însă la astfel de întrebări se poate răspunde cu adevărat satisfăcător numai prin învățătura adevărată a crucii lui Hristos. Cu cât pătrundem mai mult în această învățătură, cu atât mai lipsite de însemnătate și mai copilărești par astfel de întrebări. Apostolul prezintă cunoașterea sa trăită referitoare la învățătura crucii ca cel mai bun răspuns dat celui care ține cu tărie la Lege: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.19,20). Apostolul Pavel arată aici că învățătura, pe care a prezentat-o așa de clar în capitolul 6 al epistolei către Romani, este viața sufletului său. El însuși se vede ca mort față de Lege, atunci când a fost răstignit cu Hristos. Această acțiune a fost desăvârșită și încheiată, așa că el putea spune: „Am fost răstignit cu Hristos”, așa cum a învățat și în epistola către Romani: „știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El” (Romani 6.6). Învățătura apostolului Petru susține același principiu: „Așadar, pentru că Hristos a suferit în carne pentru noi, înarmați-vă și voi cu aceeași gândire. Pentru că cine a suferit în carne a sfârșit-o cu păcatul, ca să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftetele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu” (1 Petru 4.1,2).

Punctul decisiv este să recunoști pe deplin acțiunea judecătorească a lui Dumnezeu în moartea lui Hristos. Credința recunoaște ceea ce a făcut Dumnezeu; și păcătosul privește la Isus pe cruce ca siguranță a sa, vede moartea ca plată a păcatului, aplicată prin mâna lui Dumnezeu pentru siguranța sa divină, așa că moartea în caracterul ei de pedepsire a fost înlăturată pentru el. Da, el însuși se poate privi ca fiind mort deja, spunând împreună cu

apostolul: „*Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” Este prin aceasta Pavel un fariseu înviat dintre morți? Nicidecum. „Omul nostru vechi a fost răstignit împreună” (compară cu Romani 6.6). Saul fariseul cu toate realizările lui religioase precum și cu toate păcatele lui a murit în crucea lui Hristos, și în locul lui a înviat un om nou. „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” Nu mai trăiesc eu - cât de profund a învățat Pavel să pună pe planul al doilea eul propriu, deoarece el a cunoscut că Dumnezeu l-a dat deoparte în cruce. Însă „am înțeles că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna; nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea” (Eclesiastul 3.14). „Lucrarea Sa este desăvârșită” (Deuteronom 32.4). Aceasta este siguranța noastră. Dumnezeu a lucrat-o. Însă pentru noi, în timp ce suntem încă aici pe pământ, trebuie să fie o permanentă osteneală, să dăm deoparte eul propriu; și aceasta este exercițiul nostru. Să cunoști lucrarea lui Hristos făcută pentru noi este un lucru, și când aceasta a fost bine înțeleasă, din ea rezultă aproape ca o consecință necesară, că noi trebuie să luăm crucea și să renunțăm la noi înșine.

„*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” Pavel a făcut un schimb binecuvântat – Hristos pentru eul propriu. Hristos era Locțiitorul lui pe cruce, și acum el spune: „*Hristos trăiește în mine.*” De aceea este o viață care nu moare – o viață mijlocită de Isus înviat, de Acela căruia moartea nu-I putea face nimic. Așa cum viața aceasta își are izvorul de sus, la fel și înclinațiile ei sunt spre lucrurile cerești. Este o *viață nouă* în sensul cel mai adevărat al cuvântului – nu o viață veche îmbunătățită. Ea luptă împotriva vieții vechi, oricum s-ar arăta aceasta. Ea este viață spirituală, în contrast cu viața naturală. De aceea apostolul adaugă: „*și ceea ce trăiesc acum în carne.*” Ea este trăită *acum* în carne, într-un Loc Preasfânt pământesc, sărăcăcios, care oftează; însă nu va fi întotdeauna trăită în felul acesta. Ea va fi trăită în cer, într-un trup spiritual și glorificat, echipat desăvârșit pentru a face aceasta. În timp ce noi suntem în carne, toate sunt împotriva acestei vieți; dar când va fi în patria ei propriu-zisă, naturală se va revărsa cu adevărat și fără obstacole ca un râu în viața veșnică. Deja astăzi toate sentimentele ei sunt îndreptate în sus. Ea poate fi hrănită numai cu ceea ce vine din cer. Hrana și băutura ei sunt cerești, adorarea ei, preoții ei, templul ei sunt în cer, în timp ce viața veche este preocupată aici jos cu locul preasfânt lumesc și preoția permanentă. Nimic nu împiedică sentimentele acestei vieți așa de mult precum o fac ritualurile iudaice și copiile creștine ale acestora. Eu „*trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu*”. „Când se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). Însă în perioada intermediară, înainte ca să-L vedem, așa cum este, trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Ca să spunem cu propriile Lui cuvinte pline de simpatie: „Tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie” (Ioan 6.57).

Și cine mănâncă, mănâncă spre propria hrănire, și nu a altuia; astfel credinciosul își însușește pe Hristos. „*Care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.*” În ce fel binecuvântat ne aduce apostolul acest punct mareț, decisiv – și dacă El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine, atunci desigur eu nu am voie să adaug ceva la această lucrare desăvârșită și astfel părerea mea să întunece dragostea Lui desăvârșită. Ce putere este în expresia: „*Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.*” Și totuși, dacă ne uităm în jurul nostru și privim ce este religia creștină în principiu, sentința gravă este că ea a făcut nevalabil harul lui Dumnezeu și inutilă moartea lui Hristos.

Gândurile celor mai mulți creștini se rotesc numai în jurul iertării păcatelor, însă potrivit Evangheliei harului lui Dumnezeu, oricum am subîmpărți noi teoretic aceasta, iertarea păcatelor, dreptatea și viața veșnică sunt așa de nedespărțit legate una de alta, că acela care are pe una din acestea, le are pe toate. Hristos la cruce nu numai că a pus capăt păcatelor, ci El a adus și dreptatea veșnică. Marele punct central de atracție, care este prezentat de Dumnezeu unui păcătos, este în Hristos răstignit. Acolo El îl întâmpină direct pe păcătos, ca să satisfacă toate nevoile lui – iertarea păcatelor, dreptatea și viața veșnică, așa că orice încercare de a adăuga Legea la Hristos, dezonorează harul lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos și descurajează sufletele care sunt conștiente de păcat. Evanghelia nu este un sistem al negării ci al binecuvântării. Ea ne aduce totul ca dar, și credința primește darul pe care îl dă Dumnezeu. Oricare alt dar este inclus în darul nespus de mare al lui Dumnezeu – în Fiul Său. Cât de mulți, chiar și creștini adevărați, care din toată inima resping gândul referitor la încrederea în propriile fapte, nu văd pericolul de a anula darul lui Dumnezeu, prin aceea că ezită să primească ceea ce Dumnezeu dă cu plăcere.

„Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!” (2 Corinteni 9.15).